

Йордан Радичков
Ако цветовете бяха сиви

Пушекът по цял ден си клатеше краката на комина и не вършеше никаква работа. Хората оряха, сееха жито, жънеха, беряха лозята, сечеха дърва в гората, а той си седеше на комина и само се прозяваше. Омръзна му да седи без работа и реши един ден да направи и той нещо, та като се върнат хората от полето, да ахнат.

Но какво може да направи един пушек? Да сече дърва – не е за него работа; да коси сено, да жъне или да кара трактор – и това не е за него работа. Най-добре ще бъде, ако се залови да боядиса небето.

Небето над селото бе много синьо и чисто и пушекът реши, че няма да е лошо, ако го боядиса сиво. Като се върнат хората, ще кажат: „Я вижте какво сиво! Браво на пушека!“ – и ще почнат да цъкат с езици. А той ще си седи на комина, ще си люлее краката и ще си придава важност.

Най-напред пушекът направи една спирала върху небето. Огледа работата си, спиралата бе хубава, сива, да ѝ се ненагледаш. После направи още една спирала. И почна да си свирука и да боядисва небето.

Боядисва до обяд. Като седна да си почине и погледна нагоре, видя, че е боядисал едно съвсем малко парченце, толкова малко, че едва се забелязваше. А небето беше голямо – свят да ти се завие, като го погледнеш.

– Няма да стане с небето – каза си пушекът. Трябва сто години да го боядисвам, а може и повече.

Той не бе глупав, този пушек. Вярно е, че да се боядисва небето, трябва най-малко сто години, а може и хиляда години да трябва. Най-хубаво ще е да боядиса нещо малко, та да стане за един ден.

Такова малко за боядисване бе покривът на къщата. Той и без това бе един много глупав покрив, толкова червен, че да те е яд да го гледаш. Пушекът се учуди как хората могат да търпят червени покриви на къщи си.

Скочи от комина и на бърза ръка боядиса покрива. Стана сив, хубав, също като мишка. И още докато се наслаждаваше на работата си, усети, че нещо дразни очите му: бяха стените на къщата. Селянинът бе варосал къщата си през пролетта. Да им се чудиш на тези селяни, варосват си къщите, а туй бяло е толкова глупаво, че едва може да се гледа!

Пушекът се смъкна надолу и боядиса стените на къщата. Върху прозорците имаше червени цветя, понамаца и техните цветове, после отиде да боядиса и тополката пред къщата, и прането, окачено на едно въже. Да им се чудиш на тези селянки, само дето си хабят сапуна и перат дрехите си! Сивите дрехи са много по-хубави от белите.

Тъй си мислеше пушекът и видя в двора една баба. Тя люлееше едно бебе и му разказваше някаква приказка. Пушекът отиде, та боядиса бабата и бебето, после се отдалечи, за да се полюбува на работата си.

Това бе най-хубавата работа, каквато някой е виждал. В нея нямаше нито червено, нито синьо, нито бяло, нито зелено – всичко бе сиво. Пушекът толкова много се зарадва, че почна да пляска с ръце, да подскача на един крак и да вика, че по-голям художник от него няма на света.

А аз мисля, че пушекът е самохвалко. Ако всеки от вас вземе молива, вярвам, че ще може да нарисува в блокчето си една сива къща, пред къщата една сива тополка, пред тополката една сива баба, пред бабата едно сиво бебе, пред бебето един сив пушек. Вземете молива, и ще видите как сивото до сивото става сиво, сивото върху сивото също сиво, полюбувайте се на хубавата картинка, и ще ми кажете тогава дали пушекът не е само един глупав самохвалко!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9182>]